

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/12/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121403908
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121403908.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Janky Boroškovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: B. N., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom F. XXX/X, XXX XX M., o zaplatenie 18.405,34 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 10Csp/129/2021 - 164 zo dňa 29. 03. 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej v texte aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanej náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (II. výrok).

1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu podaným na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 14. 06. 2021 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 18.405,34 Eur s príslušenstvom, pričom uviedol, že žalovaná a právny predchodca žalobcu, spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 uzatvorili dňa 06. 10. 2017 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5136228322 (ďalej aj „zmluva“). Na základe predmetnej zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej peňažné prostriedky. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky úveru, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy a tak právny predchodca žalobcu v liste zo dňa 03. 03. 2020 žalovanej oznámil, že ku dňu 02. 03. 2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní; „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo žalovanej doručené náhradným spôsobom dňa 10. 04. 2020“. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 10. 2020, uzatvorenej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalobcom ako postupníkom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 28. 07. 2021 platobný rozkaz sp. zn. 9Up/1044/2021, ktorým uložil žalovanej povinnosť, aby zaplatila žalobcovi sumu 18.405,34 Eur, úrok 4.254,30 Eur, úrok z omeškania 749,89 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 18.381,34 Eur od 13. 10. 2020 do zaplatenia a trovy konania vo výške 1.864,06 Eur alebo aby v tej istej lehote podala proti platobnému rozkazu odpor. Vzhľadom na skutočnosť, že platobný rozkaz nebolo možné žalovanej doručiť do vlastných rúk a žalobca navrhol pokračovanie v konaní na

súde príslušnom na prejednanie veci, platobný rozkaz „sa zrušil“ a vec bola postúpená Okresnému súdu Lučenec dňa 12. 11. 2021.

1.2 Súd prvej inštancie v odôvodnení predmetného rozsudku ďalej uviedol, že v písomnom podaní zo dňa 16. 02. 2022 žalobca na výzvu súdu prvej inštancie uviedol, že dňa 06. 10. 2017 uzatvoril postupca so žalovanou zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej schválil žalovanej úver vo výške 20.000 Eur. V zmysle čl. I. zmluvy sa žalovaná zaviazala splácať poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi formou pravidelných mesačných splátok od 15. 11. 2017 do 15. 10. 2025 vo výške 310,15 Eur vždy k 15. dňu v mesiaci. Žalovaná poslednú splátku vykonala dňa 15. 11. 2018, pričom do omeškania sa dostala so splátkou splatnou dňa 15. 12. 2018. Postupca vyzval žalovanú na úhradu omeškanej sumy výzvou zo dňa 14. 02. 2019 a výzvou zo dňa 30. 01. 2020. Mimoriadna splatnosť úveru bola postupcom vyhlásená podaním zo dňa 03. 03. 2020. Postupca tvrdil, že žalovanú pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru opakovane vyzýval k úhrade omeškaných splátok úveru, pričom v týchto výzvach nad rámec svojich zákonných povinností upozorňoval žalovanú aj na možnosť uplatnenia práva vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. V predmetnej veci sa dňa 29. 03. 2022 na súde prvej inštancie uskutočnilo súdne pojednávanie. Žalovaná sa na pojednávanie nedostavila. Predvolanie na pojednávanie jej bolo doručené podľa § 111 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“), pričom svoju neúčast' neospravedlnila včas a vážnymi okolnosťami ani nepožiadala o odročenie pojednávania, súd prvej inštancie preto vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovanej v súlade s § 180 CSP. Pokusom o zmier zo dňa 24. 05. 2021 vyzval žalobca žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 24.957,55 Eur najneskôr do 03. 06. 2021. Pokus o zmier bol žalovanej odoslaný dňa 25. 05. 2021.

1.3 Súd prvej inštancie poukázal v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na ust. § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej v texte aj „Občiansky zákonník“ alebo len „OZ“), § 1 ods. 2. § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej v texte aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o bankách“) a čl. 8 bod 8.1. písm. a) Produktových a obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. a uviedol, že sa zamerlal na posúdenie splnenia podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, aj na posúdenie, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky.

1.4 Podľa súdu prvej inštancie nebolo v konaní sporným, že predmetná pohľadávka sa nepostupovala po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže konečná splatnosť úveru bola dojednaná na 15. 10. 2025. Predmetom postúpenia teda mohla byť len pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru na základe mimoriadneho zosplatnenia úveru, a teda na základe vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal na tvrdenie žalobcu uvedené vo vyjadrení žalobcu zo dňa 16. 02. 2022, že žalovaná sa dostala do omeškania so splátkou úveru splatnou dňa 15. 12. 2018. Veriteľ vyzval žalovanú na úhradu omeškanej sumy splátok úveru výzvou zo dňa 14. 02. 2019. Predmetná výzva bola žalovanej doručená fikciou doručenia dňa 18. 02. 2019. Následne veriteľ vyzval žalovanú na úhradu omeškanej sumy splátok úveru aj výzvou zo dňa 30. 01. 2020. Žalobca doručenie (ani odoslanie) výzvy zo dňa 30. 01. 2020 žalovanej nepreukázal, a to ani pri podaní žaloby, ani následne na výzvu súdu. Mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil podaním zo dňa 03. 03. 2020. Z vyššie uvedeného možno podľa súdu prvej inštancie vyvodiť, že ak bola splátkou, ktorá mala vyvolať zosplatnenie úveru, teda splátkou, s ktorou bola žalovaná v omeškaní tri mesiace, splátka splatná dňa 15. 12. 2018, žalovaná sa s ňou dostala do omeškania dňa 16. 12. 2018. Veriteľ po výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, ktorou bola výzva zo dňa 14. 02. 2019, mal pristúpiť k uplatneniu práva na zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (t. j. do 15. 04. 2019). Právny predchodca žalobcu však vyhlásil predčasnú splatnosť úveru až ku dňu 02. 03. 2020 a oznámil žalovanej vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 03. 03. 2020, ktorý list bol žalovanej doručený fikciou dňa 10. 03. 2020, t. j. dňom vrátenia nedoručenej zásielky banke.

1.5 Súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že v prípade, ak mala byť výzvou podľa § 53 ods. 9 OZ výzva zo dňa 30. 01. 2020 (hoci v tomto prípade absentuje odpoveď žalobcu na výzvu súdu, omeškanie s ktorou splátkou vyvolalo zosplatnenie úveru - označením splátky dátumom jej splatnosti), mal súd prvej inštancie za to, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru

by sa odvíjalo od omeškania žalovanej so zaplacením splátky splatnej dňa 15. 11. 2019 a za splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ by k vyhláseniu splatnosti úveru malo dôjsť najneskôr do 15. 03. 2020. Žalobca však v tomto prípade nepreukázal nielen doručenie, ale ani odoslanie výzvy zo dňa 30. 01. 2020 žalovanej. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu nemožno považovať za platné. Súd prvej inštancie dodal, že k postúpeniu pohľadávky na žalobcu v tomto konaní došlo pred konečnou splatnosťou úveru (ktorá mala nastať dňa 15. 10. 2025), bez toho, aby sa pohľadávka vyplývajúca z predmetnej zmluvy o úvere stala splatnou v dôsledku mimoriadneho zosplatnenia úveru pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Nedodržaním postupu podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ nedošlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, čo v zmysle § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 39 OZ zakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, a teda nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie odkázal aj na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16CoCsp/8/2021 zo dňa 27. 05. 2021. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že žalobca platne nadobudol pohľadávku od svojho právneho predchodcu zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5136228322 zo dňa 06.10.2017, nie je žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o. aktívne vecne legitímovaný v tomto spore. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na konanie, súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

1.6 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Keďže súd prvej inštancie žalobu zamietol, úspešnou stranou sporu bola žalovaná, ktorej vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Keďže je však podľa obsahu spisu zrejmé, že žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli, súd prvej inštancie jej náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v celom rozsahu žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil v napadnutej časti tak, že vyhovie žalobe žalobcu voči žalovanej, resp. aby ho v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP v odvolaní napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania.

2.1 V II. časti odvolania žalobca poukázal na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP a zdôraznil, že ohľadom doručovania výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tvrdil a tvrdí, že predmetná výzva bola žalovanej riadne doručovaná, pričom toto jeho tvrdenie bolo počas celého konania nesporným skutkovým tvrdením. Žalovaná bola v konaní absolútne pasívnou stranou sporu, k veci sa žiadnym spôsobom nevyjadřila, pojednávaní sa nezúčastnila. Na základe uvedeného je podľa neho zrejmé, že žalovaná nič netvrdila a teda ani nepoprela žiadne z jeho skutkových tvrdení, hoci na to mala vytvorený dostatočný procesný priestor, ktorý však nevyužila. Keďže jeho skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa jeho názoru potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že on (jeho právny predchodca) riadne doručoval vyhotovené výzvy žalovanej. Na základe uvedeného zastával žalobca v odvolaní názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonaným dokazovaním preukázanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaná bola pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru riadne vyzývaná na úhradu dlžnej sumy s upozornením podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

2.2 Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na tú skutočnosť, že ak žalobca predloží v súdnom konaní (nejakú) výzvu, potom nemusí osobitne tvrdiť, že predmetnú výzvu aj dal na poštovú prepravu. Je podľa neho nelogické, aby tvrdenie, že dlžník bol písomne vyzvaný na úhradu dlhu, bolo chápané len tak, že veriteľ výzvu vyhotovil tak povediac len pre seba a takto si ju ponechal pre vlastné potreby. V uvedenej súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/81/2020 zo dňa 16. 03. 2021. Zdôraznil, že otázka doručovania (akejkoľvek) výzvy je bezpochyby otázkou skutkovou, ktorá ak zostane nepopretá, považuje sa za nespornú (a teda ju nie je potrebné ďalej dokazovať). Vo vzťahu k povinnosti súdu aplikovať ust. § 151 ods. 1 CSP na otázku doručovania (akejkoľvek) výzvy poukázal žalobca v odvolaní na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/39/2021 zo dňa 14. 10. 2021, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/40/2020 zo dňa 21. 10. 2020,

uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/46/2021 zo dňa 27. 01. 2022, rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/12/2021 zo dňa 26. 10. 2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11CoCsp/17/2020 zo dňa 25. 01. 2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/43/2020 zo dňa 18. 11. 2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/90/2020 zo dňa 25.01.2022, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6CoCsp/28/2020 zo dňa 31. 03. 2021, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17CoCsp/3/2020 zo dňa 22. 12. 2020, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/84/2019 zo dňa 29 .05. 2020, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoCsp/30/2021 zo dňa 07. 09. 2021, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19CoCsp/44/2021 zo dňa 27. 10. 2021, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 27CoCsp/22/2021 zo dňa 28. 10. 2021 a uznesenia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 6CoCsp/37/2020 zo dňa 23. 06. 2021. Dodal, že súd je povinný osvojiť si skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení procesných strán, t. j. nemusí vykonávať dokazovanie ohľadom tých skutočností, ktoré medzi nimi nie sú sporné a môže ich tak bez dokazovania zobrať za základ svojho rozhodnutia - uvedené koniec koncov podporuje podľa žalobcu tiež vydanie platobného rozkazu v predmetnej veci. Nebolo potom žalobcovi zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie jeho nesporné skutkové tvrdenia de facto poprel - ak právne uzavrel, že doručenie výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka preukázané nebolo. Vo vzťahu k uvedenému žalobca v odvolaní zároveň uviedol, že aj podanie - Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, čo do obsahu poskytuje dlžníkovi ochrannú lehotu 15 dní na splnenie svojej povinnosti a teda taktiež ho možno považovať za kvalifikovanú výzvu spĺňajúcu podmienky podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí podľa žalobcu vadou zmatečnosti a nepreskúmateľnosti, nakoľko z neho nie je vôbec zrejmé, z akého dôvodu dospel súd prvej inštancie k záveru o nedoručovaní predmetnej výzvy žalovanej. V predmetnej veci preto podľa žalobcu niet pochýb o skutočnosti, že nedošlo k postúpeniu „živého“ úveru a úver bol riadne zosplatený, pričom pohľadávka bola spôsobilá na postúpenie, a teda platne postúpená na neho.

2.3 V časti III. odvolania žalobca uviedol, že zastáva názor, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava IČO: 00151653 (ďalej aj „postupca“) v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok úveru riadne a včas v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní zdôraznil, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 03. 03. 2020 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ pre nezaplatenie splátky úveru splatnej dňa 15. 02. 2020 (t. j. splátky úveru, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru bezprostredne predchádzala a pre ktorej nezaplatenie mohol v súlade s ust. § 565 OZ právny predchodca žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovanej) s platením splátok úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený. V žiadnom ohľade sa podľa žalobcu nemožno stotožniť s právnym záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého v prípade ak veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 03. 03. 2020 - potom tak mohol urobiť pre nesplnenie splátky úveru splatnej dňa 15. 11. 2019 - pričom pre nesplnenie tejto splátky úveru tak mohol podľa názoru žalobcu urobiť len v rozmedzí od 16. 11. 2019 do 15. 12. 2019. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v odvolaní na to, že OZ v žiadnom ustanovení neustanovuje povinnosť, že po uplynutí 3 - mesačnej doby od omeškania so splátkou úveru by nebolo možné vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru.

2.4 Žalobca v odvolaní ďalej zdôraznil, že výklad ust. § 53 ods. 9 OZ, ktorý na daný právny stav súd prvej inštancie aplikoval by v absolútnom rozpore s uvedenými zákonnými ustanoveniami znamenal, že vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru má dodávateľ možnosť len v priebehu jedného mesiaca - a to po 3 mesiacoch od splatnosti splátky úveru, vo vzťahu ku ktorej veriteľ upozornil spotrebiteľa na možnosť uplatnenia tohto práva - a následne, napriek tomu, že by mal naďalej splnené podmienky podľa ust. § 53 ods. 9 OZ (pretrvávajúce omeškanie spotrebiteľa a upozornenie na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ) by musel opätovne (bez opory v právnych predpisoch) upozorňovať spotrebiteľa, že môže uplatniť právo podľa § 565 OZ (hoci tak už urobil a platobná disciplína dlžníka sa neobnovila). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti podľa názoru žalobcu absolútne opomenul vziať do úvahy ostatné podmienky, ktoré z ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ vyplývajú, ako aj celý kontext týchto ustanovení. Takýto výklad ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ je podľa žalobcu neprípustný, voči veriteľovi v maximálnej možnej miere šikanóznym, z citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka vôbec nevyplýva, pričom je výkladom contra legem, ktorý jednoznačne nebol úmyslom zákonodarcu. Právny názor, ktorý prezentoval v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie označil žalobca v

odvolaní za svojvoľný a nepreskúmateľný, v dôsledku čoho súd prvej inštancie znemožnil podľa žalobcu nesprávnym procesným postupom žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že ak by aj mal zákonodarca úmysel, aby sa ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ vykladalo tak, ako uviedol v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku súd prvej inštancie, potom by výslovne uviedol, že v prípade plnení zo spotrebiteľskej zmluvy sa druhá veta ust. § 565 OZ neaplikuje. Ak sa však druhá veta tohto ustanovenia aplikuje aj na spotrebiteľské spory, potom žiadnym výkladom nemožno dospieť k záveru, že k uplatneniu práva podľa § 565 OZ dochádza pre nesplnenie inej splátky, než tej, ktorá bezprostredne predchádzala uplatneniu tohto práva - nakoľko iný výklad je v priamom rozpore s druhou vetou ust. § 565 OZ.

2.5 Žalobca poukázal v odvolaní ďalej na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/11/2020 zo dňa 22. 01. 2021, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 15CoCsp/13/2020 zo dňa 25. 05. 2020 a na uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/114/2017 zo dňa 28. 04. 2017. V závere odvolania žalobca konštatoval, že v posudzovanom prípade došlo v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky úveru splatnej dňa 15. 02. 2020, preto podľa žalobcu nemožno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že by bolo uplatnenie tohto práva vykonané v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ napriek tomu dospel k záveru o neplatnom uplatnení práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu sú podľa žalobcu nesprávne aj následné závery súdu prvej inštancie o postúpení pohľadávky, ktorá nebola splatnou - a tým aj závery súdu prvej inštancie o neplatnom postúpení pohľadávky.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario, v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

6. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

7. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel okresný súd sú správne. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité zásadné aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

8. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v

súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel na základe dôkazov produkovaných stranami sporu s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán sporu. V súdnej veci okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ strany sporu na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením základného práva na súdnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

9. Po prejednaní odvolania žalobcu dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd sa po prejednaní odvolania žalobcu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanom spore boli splnené zákonné podmienky na zamietnutie žaloby žalobcu z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu.

10. Zo skutkového stavu zisteného dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s., a žalovaná uzavreli dňa 06. 10. 2017 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5136228322, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 20.000 Eur. V dôsledku skutočnosti, že žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky úveru, právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 03. 03. 2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca doručenie (ani odoslanie) výzvy na upozornenie vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 01. 2020 žalovanej nepreukázal, a to ani pri podaní žaloby, ani následne na výzvu súdu prvej inštancie. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 10. 2020 bola pohľadávka voči žalovanej z titulu zmluvy o splátkovom úvere postúpená na žalobcu; právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu listom zo dňa 20. 10. 2020. Súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný, pretože podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ nedošlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, čo v zmysle § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 39 OZ zakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky.

11. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanom spore je správne.

12. Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom vecná legitímácia je potrebné rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva. Pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní a pod pojmom pasívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalovaného, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva povinnosť splniť nárok žalobcu uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta. Aktívne vecne legitimovaná je tá strana sporu, ktorá tvrdí a je schopná preukázať, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a pasívne vecne legitimovaná je tá strana sporu, o ktorej žalobca tvrdí, že je nositeľom tvrdenej hmotnoprávnej povinnosti a v konaní to aj skutočne preukáže. Výsledok skúmania vecnej legitímácie strán sporu (aktívnej a pasívnej) sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej tak, že nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu alebo pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vedie vždy k zamietnutiu žaloby. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného skúma súd samostatne (oddelene), preto na zamietnutie žaloby postačuje záver o neexistencii ktorejkoľvek z nich; skúmanie danosti vecnej legitímácie strán sporu v konkrétnom spore je závislé od konkrétneho hmotného práva, ktorého aplikácia prichádza do úvahy na dokazovaním zistený, resp. nesporný skutkový stav veci, pričom aktívne vecne legitimovanou stranou sporu, je možné stať sa aj v priebehu konania, v dôsledku platného postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom sporu.

13. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu, podľa ktorej jeho skutkové tvrdenie uvedené v žalobe o doručení výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovanej nebolo zo strany žalovanej popreté, preto z neho mal súd prvej inštancie vychádzať ako z nesporného skutkového tvrdenia pri závere o nesplnení podmienok platného zosplatnenia úveru a na to nadväzujúceho záveru o neplatnom postúpení v žalobe uplatnenej pohľadávky a o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, odvolací súd poukazuje na aktuálnu súdnu prax, podľa ktorej „v sporovom súdnom konaní súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti; dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách (v danom prípade podľa ust. § 17 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok) pred postúpením pohľadávky zaťažuje banku“ (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. 10. 2021). Z uvedeného je zrejmé, že pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie postupcu v spotrebiteľskom spore je potrebné prihliadať na skutočnosť, že nesplnenie zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (porovnaj napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. 03. 2018 alebo sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. 04. 2018 uverejnený v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR ako R 60/2018). Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd z úradnej povinnosti (ex offa), preto v spotrebiteľskom spore je žalobca (postupník) povinný nielen tvrdiť, ale súčasne aj preukázať splnenie zákonných podmienok postúpenia spornej pohľadávky za účelom posúdenia, či sporná pohľadávka bola na neho postúpená platne. Len samotné tvrdenie splnenia zákonných podmienok postúpenia pohľadávky nie je postačujúce, pretože bez ich preukázania nie je možné posúdiť platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, na prípadnú absolútnu neplatnosť ktorej musí súd prihliadať z úradnej povinnosti. Súčasne platí, že ak žalobca len tvrdí splnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky bez preukázania ich splnenia, nie je súd povinný ho ani na predloženie dôkazov vyzvať (ustanovenie § 150 ods. 2 CSP dopadá len na doplnenie skutkových tvrdení, ktoré sú obsahom bremena tvrdenia, nie dôkazného bremena). Pokiaľ ide o splnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v spotrebiteľskom spore v zmysle ust. § 17 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok), tak žalobcu zaťažuje bremeno tvrdenia a súčasne aj dôkazné bremeno, dôsledkom nesplnenia ktorých môže byť zamietnutie žaloby z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (postupníka) v spore, pričom pasivita žalovaného spotrebiteľa v spore je z uvedeného hľadiska bez právneho významu.

14. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že samotná pasivita protistrany (v tomto prípade žalovanej) nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať žalobcovi akýkoľvek žalobou uplatnený nárok. Je už na prvý pohľad zjavné, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach prejednávanej veci neopodstatnená, pretože všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (Čl. 8 Základných princípov CSP - procesné povinnosti a procesné bremená). Ani odvolací súd tak nemal preukázané platné postúpenie predmetnej pohľadávky na žalobcu a ani oprávnenie žalobcu uplatňovať predmetnú pohľadávku voči žalovanej súdnou cestou. V uvedenej súvislosti odvolací súd konštatuje, že dôkaz o doručení výzvy právneho predchodcu žalobcu žalovanej bol súdom prvej inštancie vyhodnotený ako relevantný, a preto ho súd mohol vykonať aj bez návrhu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Súd je totiž povinný ex offa skúmať aktívnu legitímáciu žalobcu a taktiež je ex offa povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva.

15. Žiada sa dodať, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (§ 295 CSP). Zároveň je potrebné v spotrebiteľských sporoch dôsledne aplikovať aj ustanovenie § 132 ods. 3 CSP, lebo nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa, ak žalobca v žalobe iba označí, ale nepripojí všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení. V dôsledku informačného deficitu, ktorý je pre spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch obvyklý, musí dôkaznú povinnosť za spotrebiteľa suplovať súd, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepredložil alebo nemôže predložiť dôkazy vlastnou vinou. Z

judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (C-40/08, C-618/10, C-243/08) vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je revitalizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom nesúhlasí, teda napríklad prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha, C. H. Beck, 2016, 1030 - 1031 s.). Na absolútnu neplatnosť postúpenia pohľadávky musí súd prihladiť aj bez námietky (z úradnej povinnosti - R 60/2018). Zároveň aj vecnú legitímáciu skúma súd z úradnej povinnosti, ktorej nedostatok má za následok zamietnutie žaloby bez jej vecného prejednanja.

16. Odvolací súd s poukazom na aktuálnu judikatúru dopĺňa, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 17 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo 162/2020, uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2022)

17. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazyval na rozhodnutia iných odvolacích súdov, odvolací súd poukazuje na to, že nešlo o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, v súlade s ktorou by malo byť s poukazom na článok 2 ods. 2 CSP v tomto spore rozhodované (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/129/2017 z 31.10.2017).

18. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu je vecne správny, okresný súd v jeho odôvodnení poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu, preto odvolací súd vychádzajúc z rozsahu a dôvodov odvolania žalobcu, odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorej by ako procesne plne úspešnej strane sporu inak vznikol v odvolacom konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči procesne neúspešnému žalobcovi, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko žalovanej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.